

08/231-954/17P
07.04.2017

КИЇВСЬКА МІСЬКА РАДА

ІМ СЕСІЯ VIII СКЛИКАННЯ

РІШЕННЯ

№ _____

ПРОЕКТ

Про найменування нових вулиць у Голосіївському районі міста Києва

Відповідно до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Закону України «Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», рішення Київської міської ради від 13 листопада 2013 року № 432/9920 «Про затвердження Порядку найменування об'єктів міського підпорядкування, присвоєння юридичним особам та об'єктам міського підпорядкування імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій у місті Києві», Київська міська рада

ВИРІШИЛА:

1. Найменувати нові вулиці у Голосіївському районі згідно з додатком.
2. Виконавчому органу Київської міської ради (Київській міській державній адміністрації) здійснити організаційно-правові заходи щодо виконання пункту 1 цього рішення.
3. Внести зміни до офіційного довідника «Вулиці міста Києва», затвердженого рішенням Київської міської ради від 22 січня 2015 року № 34/899 «Про затвердження офіційного довідника «Вулиці міста Києва», відповідно до пункту 1 цього рішення.
4. Департаменту містобудування та архітектури виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) врахувати в Реєстрі вулиць та інших поіменованих об'єктів у місті Києві положення пункту 1 цього рішення.

5. Це рішення Київської міської ради офіційно оприлюднити в газеті Київської міської ради «Хрещатик».

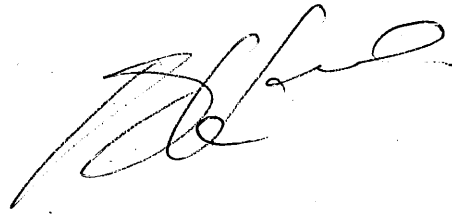
6. Контроль за виконанням цього рішення покласти на постійну комісію Київської міської ради з питань місцевого самоврядування, регіональних та міжнародних зв'язків.

Київський міський голова

В. Кличко

ПОДАННЯ:

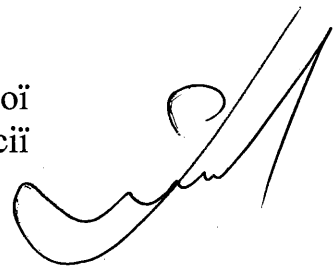
Київський міський голова

В. Кличко

ПОГОДЖЕНО:

Заступник голови Київської міської державної адміністрації, співголова комісії з питань найменувань

О. Резніков

Керівник апарату виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації), співголова комісії з питань найменувань

В. Бондаренко

Директор Департаменту суспільних комунікацій виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації)

М. Хонда

Директор Департаменту містобудування та архітектури виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації)

О. Свистунов

Постійна комісія Київської міської ради з питань місцевого самоврядування, регіональних та міжнародних зв'язків:

голова постійної комісії

О. Березніков

секретар постійної комісії

Т. Криворучко

Постійна комісія Київської міської ради з питань культури, туризму та інформаційної політики:

голова постійної комісії

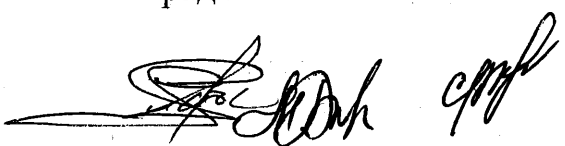
В. Муха

секретар постійної комісії

О. Поживанов

Начальник управління правового забезпечення діяльності Київської міської ради

В. Слончак

Додаток

до рішення Київської міської ради

№ _____

Перелік

нових вулиць м. Києва, які найменовуються

№ п/п	Проектна назва	Нова назва	Розташування
Голосіївський район			
1.	вулиця Проектна 12810	вулиця Назарія Яремчука	від вулиці Проектної 12987 до вулиці Хохлова Костянтина
2.	вулиця Проектна 12811	вулиця Остапа Вересая	від вулиці Проектної 12810 до вулиці Проектної 12987
3.	вулиця Проектна 12980	вулиця Віктора Зарецького	від вулиці Проектної 12983 до кінця забудови
4.	вулиця Проектна 12981	вулиця Бориса Матюшенка	від вулиці Лісоводної до Столичного шосе
5.	вулиця Проектна 12982	вулиця Володимира Науменка	від вулиці Лісоводної до вулиці Проектної 12983
6.	вулиця Проектна 12983	вулиця Андрія Ніковського	від вулиці Любомирської до Столичного шосе
7.	вулиця Проектна 12984	вулиця Сергія Остапенка	від вулиці Проектної 12983 до вулиці Лісоводної
8.	вулиця Проектна 12985	вулиця Олександра Осецького	від вулиці Бродівської до вулиці Риболовецької
9.	вулиця Проектна 12986	вулиця Миколи Левитського	від провулку Залужного до вулиці Бродівської
10.	вулиця Проектна 12987	вулиця Валентина Отаманського	від вулиці Любомирської до провулку Залужного
11.	вулиця Проектна 12989	вулиця Миколи Рявола	від вулиці Любомирської до вулиці Проектної 12990
12.	вулиця Проектна 12990	вулиця Максима Славинського	від вулиці Проектної 12988 до Столичного шосе
13.	вулиця Проектна 12991	вулиця Михайла Петренка	від Столичного шосе до вулиці Проектної 12990
14.	вулиця Проектна 12992	вулиця Олександра Удовиченка	від вулиці Вітавської до вулиці Проектної 12990
15.	вулиця Проектна 12993	вулиця Анатолія Кентія	від вулиці Проектної 12991 до вулиці Проектної 12994

16.	вулиця Проектна 12994	вулиця Ігоря Диченка	від вулиці Проектної 12991 до Столичного шосе
17.	вулиця Проектна 12995	вулиця Бориса Тена	від вулиці Бродівської до вулиці Проектної 12996
18.	вулиця Проектна 12996	вулиця Князя Вітовта	від вулиці Проектної 12995 до вулиці Академіка Заболотного
19.	вулиця Проектна 12997	вулиця Сергія Шелухіна	від вулиці Лазурної до вулиці Проектної 12996
20.	вулиця Проектна 12999	вулиця Андрія Меленського	від вулиці Бродівської до вулиці Проектної 12998
21.	вулиця Проектна 13000	вулиця Артемія Веделя	від вулиці Бродівської до вулиці Проектної 13001
22.	вулиця Проектна 13001	вулиця Володарська	від вулиці Бродівської до кінця забудови
23.	вулиця Проектна 13042	вулиця Григорія Голоскевича	від Дніпропетровського шосе до вулиці Рябова Олега
24.	вулиця Проектна 13043	вулиця Феодосія Печерського	від вулиці Проектної 13042 до вулиці Рябова Олега (півкільцем)

Київський міський голова

В.Кличко

Пояснювальна записка
до проекту рішення Київської міської ради
«Про найменування нових вулиць у Голосіївському районі міста Києва»

1. Обґрунтування необхідності видання рішення.

Підставою для розроблення даного проекту рішення є Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні», Закон України «Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», рішення Київської міської ради від 13 листопада 2013 року № 432/9920 «Про затвердження Порядку найменування об'єктів міського підпорядкування, присвоєння юридичним особам та об'єктам міського підпорядкування імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій у місті Києві», протоколи засідань Комісії з питань найменувань від 31 жовтня 2016 року № 10 та від 10 лютого 2017 року № 1.

2. Мета і завдання видання рішення.

Мета прийняття рішення – вшанування пам'яті видатних українських громадських, політичних, культурних, церковних та військових діячів, поетів, перекладачів, дипломатів, істориків, співаків та педагогів шляхом найменування нових вулиць у місті Києві.

3. Загальна характеристика та основні положення проекту рішення.

Департаментом суспільних комунікацій виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) підготовлено проект рішення Київської міської ради «Про найменування нових вулиць у Деснянському районі міста Києва». Проект рішення містить відомості щодо найменування нових вулиць у місті Києві

4. Стан нормативно-правової бази у даній сфері правового регулювання.

Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні»;

Закон України «Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій»;

постанова Кабінету Міністрів України від 24 жовтня 2012 року № 989 «Про затвердження Порядку проведення громадського обговорення під час розгляду питань про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності, які за ними закріплені, об'єктам права власності, які належать фізичним особам, імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій»;

рішення Київської міської ради від 13 листопада 2013 року № 432/9920 «Про затвердження Порядку найменування об'єктів міського підпорядкування, присвоєння юридичним особам та об'єктам міського підпорядкування імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій у місті Києві»;

розпорядження Київського міського голови від 19 серпня 2014 року № 175 «Про затвердження Порядку проведення у місті Києві громадського обговорення під час розгляду питань про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій».

5. Фінансово-економічне обґрунтування.

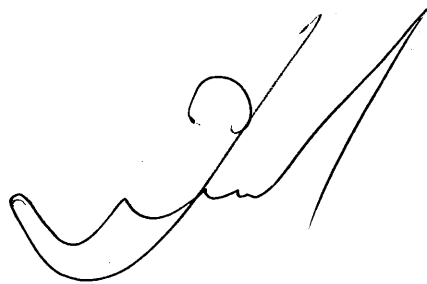
За інформацією Департаменту фінансів виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) не потребує додаткового виділення коштів з місцевого бюджету.

6. Прогноз соціально-економічних та інших наслідків видання рішення.

Прийняття рішення сприятиме вшануванню пам'яті видатних українських громадських, політичних, культурних, церковних та військових діячів, поетів, перекладачів, дипломатів, істориків, співаків та педагогів, а також демократизації українського суспільства та його просування на шляху до засадничих європейських цінностей.

На пленарному засіданні проект співдоповідатимуть голова Постійної комісії Київської міської ради з питань місцевого самоврядування, регіональних та міжнародних зв'язків Березніков О. І. та заступник голови Київської міської державної адміністрації Резніков О. Ю.

Заступник голови Київської
міської державної адміністрації

О. Резніков

Звіт
про підсумки громадського обговорення
щодо перейменування проспекту у місті Києві

Громадські обговорення проходили на єдиному веб-порталі територіальної громади міста в спеціальній рубриці Е-МІСТО – «Громадське обговорення проектів нормативно-правових актів», де кожен користувач мав змогу ознайомитися з запропонованим проектом рішення, висловити свої пропозиції, зауваження, оприлюднити власну редакцію проекту.

Загальні результати обговорення перейменувань на офіційному веб-порталі Київської міської державної адміністрації:

Громадське обговорення тривало з 16 листопада 2016 року до 16 січня 2017 року.

З 19 до 30 січня 2017 року Управлінням інформаційно-комунікаційних технологій та захисту інформації апарату було здійснено перевірки на предмет втручання у результати громадського обговорення та визначено перелік ІР-адрес, з яких подано більше ніж п'ять голосів по кожному проекту:

- присвоєння вулиці Проектна 12810 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Назарія Яремчука:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	226	10	216 (97%)
Кількість «ПРОТИ»	6		6 (3%)
Всього голосів	232	10	222

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 4

- присвоєння вулиці Проектна 12811 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Остапа Вересая:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	161		161 (97%)
Кількість «ПРОТИ»	4		4 (3%)
Всього голосів	165		165

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 2

- присвоєння вулиці Проектна 12980 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Віктора Зарецького:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	148		148 (98%)
Кількість «ПРОТИ»	3		3 (2%)
Всього голосів	151		151

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 1

- присвоєння вулиці Проектна 12981 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Бориса Матюшенка:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	131		131 (97%)
Кількість «ПРОТИ»	4		4 (3%)
Всього голосів	135		135

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 0

- присвоєння вулиці Проектна 12982 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Володимира Науменка:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	130		130 (98%)
Кількість «ПРОТИ»	3		3 (2%)
Всього голосів	133		133

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 0

- присвоєння вулиці Проектна 12983 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Андрія Ніковського:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	124		124 (98%)
Кількість «ПРОТИ»	3		3 (2%)
Всього голосів	127		127

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 0

- присвоєння вулиці Проектна 12984 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Сергія Остапенка:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	120		120 (97%)
Кількість «ПРОТИ»	3		3 (3%)
Всього голосів	123		123

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 0

- присвоєння вулиці Проектна 12985 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Олександра Осецького:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	139	6	133 (97%)
Кількість «ПРОТИ»	4		4 (3%)
Всього голосів	143	6	137

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 2

- присвоєння вулиці Проектна 12986 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Миколи Левитського:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	128	8	120 (97%)
Кількість «ПРОТИ»	3		3 (3%)
Всього голосів	131	8	123

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 2

- присвоєння вулиці Проектна 12987 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Валентина Отамановського:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	119		119 (100%)
Кількість «ПРОТИ»	0		
Всього голосів	119		119

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 1

- присвоєння вулиці Проектна 12989 у Голосіївському районі міста Києва назву вулиця Миколи Рябовола:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	115		115 (99%)
Кількість «ПРОТИ»	1		1 (1%)
Всього голосів	116		116

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 2

- присвоєння вулиці Проектна 12990 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Максима Славинського:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	108		108 (100%)
Кількість «ПРОТИ»	0		
Всього голосів	108		108

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 1

- присвоєння вулиці Проектна 12991 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Михайла Петренка:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	107		107 (99%)
Кількість «ПРОТИ»	1		1 (1%)
Всього голосів	108		108

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 1

- присвоєння вулиці Проектна 12992 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Олександра Удовиченка:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	123	6	117 (99%)
Кількість «ПРОТИ»	1		1 (1%)
Всього голосів	124	6	118

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 1

- присвоєння вулиці Проектна 12993 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Анатолія Кентія:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	108	6	102 (99%)
Кількість «ПРОТИ»	1		1 (1%)
Всього голосів	109	6	103

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 1

- присвоєння вулиці Проектна 12994 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Ігоря Диченка:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	109	7	102 (99%)
Кількість «ПРОТИ»	1		1 (1%)
Всього голосів	110	7	103

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 0

- присвоєння вулиці Проектна 12995 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Бориса Тена:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	117	7	110 (99%)
Кількість «ПРОТИ»	1		1 (1%)
Всього голосів	118	7	111

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 1

- присвоєння вулиці Проектна 12996 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Князя Вітовта:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	127	7	120 (92%)
Кількість «ПРОТИ»	10		10 (8%)
Всього голосів	137	7	130

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 2

- присвоєння вулиці Проектна 12997 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Сергія Шелухіна:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	106	7	99 (97%)
Кількість «ПРОТИ»	3		3 (3%)
Всього голосів	109	7	102

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 0

- присвоєння вулиці Проектна 12999 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Андрія Меленського:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	98	6	92 (96%)
Кількість «ПРОТИ»	4		4 (4%)
Всього голосів	102	6	96

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 1

- присвоєння вулиці Проектна 13000 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Артемія Веделя:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	117	8	109 (96%)
Кількість «ПРОТИ»	4		4 (4%)
Всього голосів	121	8	113

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 5

- присвоєння вулиці Проектна 13001 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Володарська:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	91	7	84 (91%)
Кількість «ПРОТИ»	8		8 (9%)
Всього голосів	99	7	92

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 0

- присвоєння вулиці Проектна 13042 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Григорія Голоскевича:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	112	8	104 (98%)
Кількість «ПРОТИ»	2		2 (2%)
Всього голосів	114	8	106

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 0

- присвоєння вулиці Проектна 13043 у Голосіївському районі міста Києва назви вулиця Феодосія Печерського:

	Кількість голосів	фальсифікованих голосів	Без урахування фальсифікованих
Кількість «ЗА»	110	8	102 (96%)
Кількість «ПРОТИ»	4		4 (4%)
Всього голосів	114	8	106

Кількість опублікованих редакцій/пропозицій: 1

Директор Департаменту
суспільних комунікацій

М. Хонда

Інформаційна довідка

Яремчук Назарій Назарович (30 листопада 1951, Рівня (тепер Вижниця) — 30 червня 1995, Чернівці) — український естрадний співак (тенор). Народний артист УРСР (1987). Відомий насамперед виконанням українських пісень — «Незрівняний світ краси», «Чуєш мамо», «Якщо мине любов», «Батько і мати», «Зачаруй», «А матіоли цвіт» «Червона рута», «Водограй», «Смерекова хата», «Стожари», «Гай, зелений гай», «Родина», «Я піду в далекі гори», «Пісня буде поміж нас», «Писанка», «Гей ви, козаченьки», «Я ще не всі тобі сказав» та інші. Крім того, разом зі своїми друзями-співаками Назарій знявся в музичних стрічках «Червона рута», «Виступає в ансамблі «Смерічка» під керуванням Левка Дутковського», «Стартує пісня», «Ти плюс я — весна» та «Червона рута. 10 років по тому».

Інформаційна довідка

Вересай Остап Микітович (* 1803, Калюжинці — † 1890, Сокиринці) — кобзар, виконавець народних дум, історичних, побутових, жартівливих та сатиричних пісень.

Остап Вересай був блискучим імпровізатором. Його репертуар, порівняно з репертуаром інших кобзарів, невеликий: шість дум: «Як три брати з Азова втікали», «Отчим», «Невольницька», «Про бурю на Чорному морі», «Про вдову і трьох синів», «Дума про Хведора Безрідного»; декілька сатиричних та гумористичних пісень та пісень релігійного змісту, зокрема дуже популярна в той час пісня «Про правду й неправду». Іван Франко підкреслював, що ця пісня в тогочасному житті набувала великого соціального звучання, і саме за неї Остапу Вересаю доводилося не раз зазнавати переслідувань від жандармів.

Щоб глибше розкрити ідейно-тематичний зміст пісні і справити найбільше враження на слухачів, Остап Вересай майстерно використовував піднесення і спади голосу, ефектні повторення смислово навантажених рядків, завдяки чому слова пісні і музика асоціювалися з тогочасною реальністю життя українського народу.

Завдяки своєму таланту Остап Вересай збуджував у слухачів почуття поваги до своєї історії, високі естетичні та патріотичні почуття. Це добре розуміли Т.Шевченко, П.Куліш, І.Карпенко-Карий, М.Лисенко, О.Русов, П.Чубинський, які пропагували творчість Вересая, опікувалися його долею. Іноземним приїжджим, які слухали Остапа Вересая, зокрема французькому професору, пізніше міністру освіти Франції Альфреду Рамбо, французькому професору Луї Леже, міністру освіти Югославії Стояну Новаковичу, професору з Відня Ватрославу Ягічу, українські пісні у його талановитому виконанні відкрили досі незнану Україну, душу її народу, її історію.

Професор Луї Леже під впливом виконаних Вересаєм пісень почав активно пропагувати у Франції українську культуру, навіть читав курс української мови. Професор Оксфордського університету В.Морфілл, який також слухав Остапа Вересая, зазначав, що у виконаних ним думках є дуже багато цінностей. А відомий австрійський поет Райнер Марія Рільке, що бачив Вересая у 1889 році, відтворив його образ в оповіданні «Пісня про правду».

Цікавив спів Вересая також Київське губернське жандармське управління, яке у донесенні про роботу III Археологічного з'їзду, що відбувся в Києві, було стурбоване виявом українофільських тенденцій і доповідало, що «доставлений у Київ старець-бандурист Остап Вересай своїми піснями і типовим виглядом немало сприяв збудженню симпатій до гетьманщини, що віджила свій вік».

Інформаційна довідка

Зарецький Віктор Іванович (8 лютого 1925, м. Білопілля, нині Сумської області — 23 серпня 1990, Київ) — український живописець, монументаліст, графік, педагог, громадський діяч. Чоловік Алли Горської.

Походить з шанованого козацького роду Зарецьких, що, за переказами, були одними із засновників міста Білопілля в 17 столітті.

У 1943 — 45 рр. служив у запасному полку. Після демобілізації деякий час жив з батьками у селищі Обідімо під Тулою. Приватно навчався там у живописця Л. М. Орехова. 1946 року вступив до художньої школи — при Київському державному художньому інституті, де вчився у Геннадія Титова.

У 1947—53 роках — студент Київського художнього інституту (нині Національна академія образотворчого мистецтва і архітектури). Навчався у Костянтина Єлеви, Михайла Шаронова, Сергія Григор'єва.

1953—1957 — викладач Київського художнього інституту.

Належав разом із дружиною до відомих діячів руху шістдесятників. Після згортання ліберального курсу та посилення тиску влади заступив у 1963 р. Леся Танюка на посаді голови Клубу творчої молоді "Сучасник". Цю ротацію було погоджено з Л. Танюком.

Помер після тяжкої тривалої хвороби 23 серпня 1990 року. Похований на Миському (Берковецькому) кладовищі у могилі матері і батька, поруч з дружиною.

Творчість Віктора Зарецького характеризується багатовекторністю стильових уподобань, пошуком нового у традиційному. У монументально-декоративних роботах художника, створеними у співавторстві з дружиною Аллою Горською, відчутний вплив народного мистецтва. Вони характеризуються яскравістю, життєствердністю.

1994 року Національною спілкою художників та Національною Академією образотворчого мистецтва та архітектури була закладена премія ім. Віктора Зарецького для молодих художників.

Інформаційна довідка

Матюшенко Борис Пáвлович (2 листопада 1883, Санкт-Петербург — 25 березня 1944, Прага) — український громадський, політичний і державний діяч. Доктор медицини — 1912, професор, лікар-гігієніст.

Народився в сім'ї офіцера російської армії. Закінчив гімназію і медичний факультет Київського університету (1909), працював військовим лікарем, асистентом у клініках при Київському університеті, Жіночому медичному інституті.

З 1903 — активний діяч РУП, з грудня 1905 — член УСДРП, належав до проводу київського комітету, за що його заарештовували і висилали з Києва.

З серпня 1917 за дорученням УЦР почав роботу з організації служби охорони здоров'я в Україні, очолював медично-санітарну управу при генеральному секретаріаті внутрішніх справ.

Член Малої ради від УСДРП. За періоду Української Держави завідує департаменту здоров'я міністерства здоров'я та опікування, у листопаді 1918 — лютому 1919 — міністр здоров'я та опікування Української Народної Республіки. Входив до складу української делегації на Паризькій мирній конференції 1919—20. У 1919 — квітні 1920 — голова дипломатичної місії УНР у Бельгії.

В еміграції «Закордонна делегація УСДРП» (І.Мазепа, П.Феденко, О.Козловський, О.Бочковський, В.Матюшенко, В.Старосольський, Й.Безпалко) мала центр у Празі й належала до Соціалістичного Інтернаціоналу.

Один з фундаторів Української господарської академії в Подебрадах (Чехословаччина), професор, доктор медицини Карлового університету у Празі, керівник двох кафедр Євгеністичного інституту ЧСР. 1922 став засновником, у 1923—1935 очолював Спільку українських лікарів ЧСР, в 1923—25 редагував і видавав її друкований орган — «Український Медичний Вісник», співредактор «Латинсько-українського медичного словника» доктора М. Галина. Дійсний член НТШ з 1931 року.

Інформаційна довідка

Науменко Володимир Півлович (*7 (19) липня 1852, Новгород-Сіверський — † 8 липня 1919, Київ) — український педагог, філолог, громадський діяч, журналіст.

Життя В. П. Науменка було тісно пов'язане з українським національним рухом. На початку 1870-х він став членом київської «Старої громади», з 1875 року — її скарбником, з 1876 року увійшов до складу так званої групи дванадцяти — тих членів «Старої громади», які після видання Емського указу прийняли рішення перенести свою діяльність за кордон. Науменко редагував матеріали перед їхнім відправленням за кордон до Михайла Драгоманова, який займався питаннями друку цих матеріалів у женеvській друкарні. З початку 1900-х років Науменко фактично очолював «Стару громаду». Він також активно працював у Південно-Західному відділі Російського географічного товариства, створеному 1873 року за ініціативи членів «Старої громади». У 1906–1910 роках Науменко був активним членом київської «Просвіти». 1902 року придбав на своє ім'я ділянку землі, на якій знаходилася могила Тараса Шевченка, і взяв на себе всі клопоти з упорядкування і догляду за нею.

У 1893–1906 роках Науменко працював на посаді головного редактора, а з 1902 року — ще й видавця щомісячного історико-етнографічного та літературного журналу «Кіевская старина» (Київська минувшина). За часів Науменка «Кіевская старина» з суто науково-популярного видання поступово перетворюється на орган українофільства, на сторінках якого розгортається боротьба за вільний розвиток української літератури, з'являються статті, що характеризують політичну ситуацію в Східній Україні (Наддніпрянщині), Галичині, Буковині.

Володимир Науменко багато років працював гімназійним вчителем, викладав словесність у Другій київській гімназії, міністерській жіночій гімназії, колегії Павла Галагана, Фундуклеївській жіночій гімназії і Володимирському кадетському корпусі. 1905 року Володимир Науменко відкрив власну приватну гімназію, яка вважалася однією з найкращих у місті. 1912 року вона стала базовою при Товаристві сприяння середній освіті. Свого часу в ній навчався М. Т. Рильський, який високо оцінював діяльність її директора.

1906 року Науменко став одним із засновників Українського наукового товариства в Києві. Тривалий час був заступником голови товариства Михайла Грушевського. 1913 року передав у дар Українському науковому товариству свою бібліотеку на кілька тисяч найменувань, серед яких було багато рідкісних видань.

У березні 1917 року протягом двох тижнів тимчасово очолював Українську Центральну раду до повернення із заслання Михайла Грушевського. Потім відмовився увійти до Центральної Ради.

Міністр освіти в останньому уряді гетьмана Павла Скоропадського (листопад 1918). На посаді міністра освіти уряду Скоропадського виступив одним з організаторів Всеукраїнської академії наук. Саме підпис Науменка стоїть під наказом про призначення В. Вернадського її президентом.

Заарештований 7 липня 1919 року ЧК, протягом 24 годин засуджений та розстріляний за так звану «контрреволюційну діяльність». Реабілітований 13 грудня 1991 року.

Інформаційна довідка

Ніковський Андрій Васильович (14 (26) жовтня 1885, Малий Буялик Херсонської губернії — 1942, Ленінград) — громадський і політичний діяч, активний член ТУП і УПСФ, літературознавець, мовознавець, журналіст.

Редактор газети «Рада» (1913–1914). У 1918 році перший голова Українського Національного Союзу. В час української державності 1917—1919 років співпрацював з Сергієм Єфремовим у громадському й літературному житті України. Разом із ним працював у київській «Раді», головний редактором щоденника «Нова Рада». У середині вересня 1919 року в Києві відновлено призупинене за радянського часу видання газети «Рада» під редакцією А. Ніковського та за участю С. Єфремова. Включившись активно в будівництво української державності, Ніковський член Центральної Ради і заступником її голови, головою протинімецького Українського Національного Союзу під час німецької окупації в 1918 р.

Емігрував разом з урядом УНР до Польщі, де в 1920 році займав пост міністра закордонних справ в уряді Прокоповича. 30 серпня 1920 в Тарнуві (Польща) відбулося засідання РНМ УНР, на якому ухвалено утворити комісію для розробки проекту Конституції УНР на чолі з міністром закордонних справ А. Ніковським; за основу для подальшого обговорення (від 2 вересня до 1 жовтня) взято проект конституції Всеукраїнської Національної Ради.

Повернувшись після 1923 р. в Україну, присвятив свої сили виключно науковій і мовознавчій та літературно-критичній праці.

Співпрацював активно з ВУАН як член комісії для складання словника живої української мови і як член Історично-літературного товариства, виголошуючи в 1925 р. в рамках прилюдних доповідей Історично-філологічного відділу ВУАН доповіді про проблеми української літературної мови, про роботу Б. Грінченка над словником української мови, про мову в творах О. Олеся та інших.

Офіційна радянська критика вбачала в ньому представника «внутрішньої еміграції» в Україні. 1929 року разом з Єфремовим ув'язнений, засуджений у 1930 р. як один із імовірних керівників Спілки визволення України. Попри абсурдність звинувачень, А. Ніковський змушений «признатися», що свою прихильну рецензію на відомий роман В. Підмогильного «Місто» він написав з метою завербувати Підмогильного в члени СВУ. Смертний вирок Ніковському, оголошений на процесі, заміненно на вісім років ув'язнення.

По закінченні терміну ув'язнення Ніковський жив у доньки в Ленінграді. Помер 1942 року в блокадному Ленінграді, місце поховання невідоме.

Інформаційна довідка

Остапенко Сергій Степанович (6 [18] листопада 1881, Троянів, Волинська губернія, Російська імперія — 1937, СРСР) — український економіст, державний і політичний діяч. Голова Ради Народних Міністрів УНР (від 13 лютого до 9 квітня 1919 року).

У січні 1918 року Остапенка як економічного радника включили до очолюваної Всеволодом Голубовичем господарчої комісії української мирної делегації на переговорах у Бересті. За ухвалою уряду від 14 березня 1918 року Остапенко увійшов до комісії, очолюваної Миколою Поршем, із товарообміну з центральними державами, яку утворили при Раді Народних Міністрів УНР із досить широкими повноваженнями щодо перемовин і підписання угод.

За гетьманування Павла Скоропадського Остапенко працював у складі економічної комісії Сергія Шелухина при українській мирній делегації на переговорах із делегацією Радянської Росії в Києві, які велися від 23 травня до 7 жовтня 1918 року. Крім того, Остапенко вів викладацьку діяльність. Він читав лекції з політичної економії, економічної географії України, економічної політики та економії промисловості для студентів економічно-адміністративного інституту, учнів кооперативної школи, слухачів консульських курсів і курсів фахівців із тваринництва.

Після перемоги антигетьманського повстання Остапенка як фахівця, відому особистість, прихильника соціалістичних цінностей запросили до державної праці. Від УПСР він увійшов до складу сформованого 26 грудня 1918 року уряду Володимира Чехівського, де обійняв посаду міністра торгівлі та промисловості.

У лютому 1919 року, коли вищі державні органи перебравися до Вінниці, Остапенко перервав членство в УПСР, щоб не виходити зі складу уряду, на чому наполягав ЦК УПСР. Через відставку частини Ради Народних Міністрів УНР Остапенку довелося тимчасово виконувати обов'язки міністра агітації та пропаганди. Формування нового уряду Директорія доручила Остапенку, який був великим прихильником порозуміння з країнами Антанти. Він очолював уряд від 13 лютого до 9 квітня 1919 року. Реальних результатів ні у зовнішній, ні у внутрішній політиці досягти не вдалося. 9 квітня 1919 року Директорія затвердила новий склад уряду на чолі з соціал-демократом Борисом Мартосом. Остапенку в новому уряді місця не знайшлося.

У травні 1921 року в Києві Верховний надзвичайний трибунал розпочав слухання у справі над діячами Української партії соціалістів-революціонерів. Професора Остапенка на цей процес запросили як свідка. Проте на пропозицію Дмитра Мануїльського трибунал посадив Сергія Степановича на лаву підсудних. Остапенко не визнав своєї вини, але отримав 5 років таборів.

Несподівано вирок змінили: замість каторжної праці професорові належало виконувати примусові роботи за фахом — було взято до уваги «цінність Остапенка як наукової сили».

Як зазначає Григорій Костюк, професор Остапенко «після суду влаштувався працівником з економічних питань літературно-політичного журналу „Червоний шлях“ і професором Інституту народного господарства в Києві» [7]. Зокрема, у журналі «Червоний шлях» (1924, № 1—2) було опубліковано працю Остапенка «Капіталізм на Україні» [8]

Є версія, що 1931 року Остапенка заарештували, після чого він загинув у сталінських таборах. Втім, сучасні дослідники вважають, що він загинув 1937 року. Посмертно реабілітований 1991 року.

Інформаційна довідка

Осецький Олександр Вікторович (24 липня, 1873, Кременець — 26 лютого, 1936, Париж) — український військовий діяч, генерал Армії УНР.

У листопаді 1917 року прибув до Києва у розпорядження Центральної Ради. 29 листопада 1917 призначений начальником 4-ї Української дивізії 2-го Січового Запорізького (51-го армійського) корпусу, яка знаходилася на фронті, однак посаду не обійняв, перебував у Києві при Військовому міністерстві Центральної Ради. Під час вуличних боїв у Києві приділений до Гайдамацького Коша Слобідської України.

З 12 лютого 1918 — начальник Українського Генерального штабу. З 5 березня 1918 — начальник Головного штабу УНР. Із 17 квітня 1918 до 6 червня 1918 — командувач Полтавського (згодом — 6-го) корпусу Армії УНР, згодом — Армії Української Держави. З червня 1918 — начальник корпусу залізничної охорони, який перебував у стадії формування.

З 15 листопада 1918 — Наказний Отаман УНР та за сумісництвом начальник Генерального штабу військ Директорії. З 22 січня 1919 — за сумісництвом заступник Військового міністра УНР та головний інспектор військ УНР. З 7 квітня 1919 — командувач Холмської групи Дієвої армії УНР (одночасно — в. о. Наказного Отамана УНР). Після розгрому Холмської групи 17 травня 1919 обіймав лише посаду Наказного Отамана. 26 липня 1919 усунутий з цієї посади та призначений військовим радником місії УНР в Італії. Але до Італії так і не від'їхав, приватно мешкав у Кам'янці-Подільському, оскільки уряд УНР не виділив коштів для місії. У грудні 1919 року перейшов на територію, зайняту польськими військами. З 26 грудня 1919 по 6 січня 1920 — Військовий комісар Директорії України.

З 26 квітня 1920 — представник Головного Отамана УНР при Ю. Пілсудському.

З 1923 року жив на еміграції у Франції. Помер та похований у Парижі.

Інформаційна довідка

Левітський Мико́ла Васи́льович (* 25 березня (7 квітня) 1859— †1 грудня 1936) — громадський діяч і кооператор, найвідоміший представник ліберального народництва в Україні, організатор кооперативного руху, публіцист.

Отримавши диплом, став статистиком Херсонського губернського земства, згодом — секретарем Олександрійського повітового земства, займався адвокатською діяльністю, друкувався в газеті «Елисаветградский вестник». Вважав, що передумовою благополуччя селян і ремісників може бути лише їхня організована самодіяльність, однією з форм якої є кооперативний рух. 30 вересня 1894 на прохання своїх односельців із с. Федвар заснував там хліборобську артіль (це була перша у Російській імперії артіль). Допомігав організувати ремісничі артілі також у містах, зокрема в Одесі, Миколаєві, Києві. 1899–1902 працював над розробкою закону про артілі в складі комісії при Міністерстві фінансів. Був делегатом кількох міжнародних конгресів з кооперації, які відбувалися у Франції (1896), Сербії (1898), Італії (1907), Швейцарії та Австрії (1909), Німеччині й Англії (1910). Левітського назвали «артільним батьком», а сам він запропонував 30-го вересня кожного року відзначати День кооперації. На поч. 20 ст. займався створенням ремісничих артілей в Єлисаветграді (нині м. Кропивницький), Вінниці. Працював у багатьох періодичних виданнях («Русские ведомости», «Вестник мелкого кредита», «Кооперативная жизнь», «Кооперативный вестник», «Муравейник», «Украинская жизнь»). Став співзасновником товариства допомоги в артільній справі (Санкт-Петербург, 1905) та журналу цього товариства «Артельное дело» (1906–1920). Виступав на Всеросійських кооперативних з'їздах.

1917 був членом Української Центральної Ради, займав посаду директора відділу Державного майна в Міністерстві земельних справ УНР, брав участь у заснуванні Українбанку, Дніпросоюзу, був постійним членом Ревізійної ради Кооперативних центральних рад. Обирався делегатом всеукраїнських кооперативних з'їздів 1917–1918, розробив символіку укр. кооперації. 1919–1920 займався наук. роботою з вивчення історії кооперації. Серед біографічних матеріалів, що зберігаються в Інституті рукопису, є засвідчення про арешт Левітського білогвардійцями.

Інформаційна довідка

Отаманівський Валентин Дмитрович (14 (27) лютого 1893 в селі Яблунівка Смілянської волості Черкаського повіту Київської губернії, нині Смілянський район Черкаської області — 10 березня 1964) — український історик, бібліограф, краєзнавець, громадський і політичний діяч. Засновник «Братства самостійників», депутат Української Центральної Ради, учасник бою під Крутами, засновник Вінницького Кабінету виучування Поділля. Автор першого в Україні історико-правового монографічного дослідження міста (стосувалось м. Вінниця). Жертва сталінського терору.

В 1912 р. Валентин закінчив 5-ту Київську гімназію із золотою медаллю і вступив на юридичний факультет Київського університету. В 1913 р. перейшов до Київського політехнічного інституту. У КПІ належав до напівлегальної студентської організації "Українська громада", де працював головою термінологічної комісії при гурткові «Натураліст», складаючи українську наукову термінологію.

В 1914 р. Отаманівський засновує таємну організацію «Братство самостійників», що сповідувало та поширювало ідеї М. Міхновського. В березні 1917 р. очолювана В. Отаманівським організація разом з «Товариством українських поступовців» ініціювала створення Української Центральної Ради.

За ініціативою Валентина Отаманівського в Києві вже (2) 15 березня 1917 р. формувався штаб української міліції та почалося формування першої кінної сотні. Пізніше, разом із М. Міхновським В. Отаманівський був одним із організаторів товариства «Український військовий клуб ім. гетьмана П. Полуботка». (8) 21 квітня Всеукраїнський Національний Конгрес обрав В. Д. Отаманівського до складу Центральної Ради, але після короткострокового депутатства він складає повноваження, вважаючи за краще зайнятися організаційно-партійною та літературною діяльністю і повернувся на юридичний факультет Київського університету.

6 (29) січня 1918 року Отаманівський як юнак (юнкер) Першої Української юнацької військової школи ім. Б. Хмельницького бере участь в бою під Крутами.

В 1920 році повертається на Україну та переїздить до Вінниці. Зміна місця проживання була викликана необхідністю роботи в архіві, де збереглися першоджерела з історії магдебурзького права України, зокрема Поділля і Вінниці.

В серпні 1929 року заарештований у сфальшованій справі Спілки визволення України, дістав 5 років таборів суворого режиму та 2 роки заслання до Татарстану. Одна з причин арешту — активне листування з віце-президентом ВУАН Сергієм Єфремовим. Після звільнення йому було заборонено виїжджати з Казані. Викладав іноземні мови у медичних вишах Казані, Ташкента, Краснодару, Саратова. Після звільнення йому було заборонено виїжджати з Казані. Викладав іноземні мови у медичних вишах Казані, Ташкента, Краснодару, Саратова. З 1958 року професор Отаманівський жив і працював у Харкові, викладав латину в медичному інституті. Помер 10 березня 1964 року. Посмертно реабілітований 11 серпня 1989 року.

Інформаційна довідка

Рябовіл Мико́ла Степа́нович (* 17 грудня 1883, станиця Дінська, Кубанська область, Російська імперія — † 13 червня 1919, Ростов-на-Дону, Всевелике Військо Донське) — український політичний діяч на Кубані часів Громадянської війни в Росії; голова Кубанської Законодавчої Ради; голова Кубанської Військової Ради.

На початку ХХ століття Микола Рябовіл потрапив під вплив визначного громадсько-політичного діяча Степана Ерастова, ініціатора створення на Кубані українських громадських, кооперативних, просвітницьких і економічних товариств. Саме під впливом його та українського поета Миколи Вороного, який переїхав на Кубань, Микола став свідомим українцем. З 1902 він близько зіштовпався з полтавськими семінаристами Симоном Петлюрою, Прокопом Понятенком та іншими, які розгорнули на Кубані широку антиурядову працю.

У 1905—1907 навчався у Київському політехнічному інституті, але через участь у студентських виступах припинив навчання на третьому курсі.

1915 року його мобілізували в російську армію та скерували навчатися до військово-інженерного училища. Службу продовжив у саперній частині у Фінляндії, де зустрів Лютневу революцію. Повернувшись додому, брав активну участь у політичному (у Військовій Раді) та громадсько-політичному житті (в Обласному Продовольчому Комітеті). Його обрали головою Військової Ради.

Під проводом Рябовола у вересні 1917 Військова рада, перейменувавши себе на Кубанську крайову раду, проголосила Кубань республікою під назвою «Кубанський Край». Провадив політику єдності кубанських земель, цілковитої незалежності Кубані у найтісніших стосунках з Україною. Був прихильником ідеї соборності України та союзу українських земель, одним із найпопулярніших козацьких політичних діячів на Кубані періоду національно-визвольних змагань 1917-1921. У перші періоди діяльності в Раді Микола Рябовіл мав тісні стосунки з кубанськими українофілами Кіндратом Бардіжем, Федором Щербиною, Лукою Бичем та Степаном Манжулою.

У травні 1918 очолив делегацію Законодавчої ради до Києва для переговорів із гетьманом Павлом Скоропадським про налагодження міждержавних стосунків і взаємодії в боротьбі з більшовиками. Делегація в Києві була прийнята доброзичливо. Дехто з представників українського уряду говорив про автономію Кубані у складі України, інші бачили її у федерації з Україною. Кубанці наполягали на федеративному зв'язку.

У червні 1919 голова Кубанської Законодавчої Ради Микола Рябовіл очолив кубанську делегацію на конференцію в Ростові над Доном зі створення Південно-Російського Союзу (Дон, Кубань, Терек і Добровольча армія). 13 червня 1919 року на конференції Рябовіл казав про необхідність об'єднання на демократичних засадах державних утворень України, Кубані, Дону, Терека, Грузії для боротьби з більшовиками. Він різко критикував ідеологію та політику Добровольчої армії. Того ж дня (13.06.1919) був убитий агентами Добровольчої армії.

Інформаційна довідка

Славінський Максим Антонович (*12 (24) серпня 1868, Ставище, Київська губернія, Російська імперія — † 23 листопада 1945, Київ, Українська РСР, СРСР) — український громадсько-політичний діяч, поет-перекладач, дипломат, публіцист, редактор.

Після закінчення юридичного (1887—1891) та історико-філологічного (1891—1895) факультету Київського університету жив у Катеринославі, де редагував газету «Придніпровський край». Брав участь у діяльності Української радикально-демократичної партії, заснованої Михайлом Драгомановим.

З 1905 року як представник української громади у Петербурзі активно співпрацював з депутатами-українцями першої Державної Думи, у 1906 році він редактор друкованого органу Української парламентарної громади і першої Державної Думи — «Украинский вестник». Секретар вісника Дмитро Дорошенко.

Узяв активну участь у підготовці до видання у 1911 році «Кобзаря» Т. Г. Шевченка російською мовою з нагоди 50-ліття від дня смерті поета. Ця книга містила переклади 195 поезій (із 218, виданих перед 1911 роком) Шевченка, із них 111 перекладено Максимом Антоновичем самостійно. Славінський написав передмову про російські видання творів Шевченка, великий біографічний нарис про життя і творчу діяльність поета, про його внесок до української та світової культури. Йому ж належить і загальна редакція «Кобзаря».

У 1914—1916 видавець і технічний редактор першого довідника з українознавства «Украинский народ в его прошлом и настоящем», що вийшов у 2 томах у Петрограді.

У березні 1917 року виступив співзасновником Української національної ради в Петрограді, член її виконавчого комітету. Представник Української Центральної Ради при Тимчасовому уряді. Обирався головою комісії з вироблення проекту перетворення Російської імперії у федерацію.

У вересні 1917 року представляв Тимчасовий уряд на З'їзді народів Росії в Києві.

У 1918 повернувся в Україну, Належав до Української партії соціалістів-федералістів. З травня 1918 — член ради Міністерства закордонних справ Української держави, тимчасовий представник Української держави на Дону. 24 жовтня — 14 листопада 1918 — міністр праці в другому уряді Ф. Лизогуба.

У 1919 очолював дипломатичну місію Української Народної Республіки у Празі. Залишившись в еміграції в Чехословаччині, з 1923 читав лекції з історії західноєвропейської літератури в Українському педагогічному інституті імені Михайла Драгоманова, працював на посаді професора новітньої історії в Українській господарській академії в Подєбрадах. Продовжував партійну діяльність, співпрацював з екзильним урядом УНР.

У 1929 бере активну участь у написанні Збірника пам'яті Симона Петлюри, що надрукований у Празі в 1930 році накладом Міжорганізаційного комітету для вшанування пам'яті Симона Петлюри.

У 1945 заарештований радянськими спецслужбами у Празі.

Помер у Лук'янівській в'язниці в Києві 23 листопада 1945 року по закінченні слідства, не дочекавшись трибуналу НКВД.

У 1993 «посмертно реабілітований».

Інформаційна довідка

Петрénко Михайло Микола́йович (*1817, ймовірно у Слов'янську, Ізюмського повіту — † 25 грудня 1862, Лебедин) — поет Харківської школи романтиків, автор віршів «Дивлюсь я на небо, та й думку гадаю...», «Взяв би я бандуру...», «Ходить хвиля по Осколу...», котрі стали народними піснями.

Інформаційна довідка

Удовиченко Олександр Іванович (20 лютого 1887, Харків — 19 квітня 1975, Ментенон у Франції) — військовий і громадський діяч, генерал-полковник в еміграції, віце-президент УНР в екзилі в 1954 — 1961 роках.

Після Лютневої революції брав активну участь в українському національному русі, у тому числі у з'їзді воїнів-українців 3-ї армії в місті Несвіжі і в I і II Всеукраїнських військових з'їздах. У серпні-вересні 1917 — голова української ради 3-го Кавказького корпусу, брав участь в українізації частин III Кавказького корпусу й очолював Українську корпусну раду. Після погроз з боку більшовиків був змушений виїхати в Київ.

З жовтня 1917 — військовий радник С.Петлюри. На початку 1918 як начальник штабу Гайдамацького Коша Слобідської України відзначився у боях за Арсенал у Києві.

З 12 березня по 1 квітня 1918 — командир 3-го Гайдамацького полку армії УНР. Потім — помічник начальника розвідувальної частини (Василя Тютюнника) оперативного відділу Української держави (за гетьмана Павла Скоропадського). У червні 1918 підвищений до рангу полковника. З 31 жовтня 1918 — голова відділу з формування Окремої армії при Головному управлінні Генерального штабу Української держави.

З 26 грудня 1918 — генерал-квартирмейстер Холмсько-Галицького фронту військ Директорії, потім — Правобережного фронту Дієвої армії УНР. З березня 1919 — начальник штабу Гуцульського коша Дієвої армії УНР. З 6 червня 1919 — начальник 16-го піхотного загону Української Галицької армії, сформованого з наддніпрянських частин. 17 червня 1919 загін був перейменований у 3-ю Окрему стрілецьку дивізію (потім третя Залізна піхотна дивізія — одна з найбоездатніших частин армії УНР) . у червні 1919 відзначився як командир Третьої Залізної Стрілецької Дивізії у боях під Вапняркою. У грудні 1919 потрапив у полон Добровольчої Армії Денікіна в Одесі, звідки втік і відновив Третю Залізну Стрілецьку дивізію, якою командував до відступу Армії УНР за Збруч (листопад 1920).

З грудня 1920 — генеральний інспектор армії УНР. Під час конфлікту між головним отаманом Петлюрою і частиною генералітету підтримував першого. З 5 жовтня 1920 — генерал-хорунжий. З весни 1921 — член Вищої військової ради УНР.

Інформаційна довідка

Кентій Анатолій Вікторович (*12 квітня 1937, м. Київ. — †23 лютого 2010, м. Київ) — український історик, методист архівної справи. Один із провідних дослідників українського національно-визвольного руху ХХ ст. Член робочої групи при Урядовій комісії з вивчення діяльності Організації Українських Націоналістів.

Анатолій Вікторович заочно закінчив історичний факультет Київського університету (1968).

1966 — починає роботу в архівній системі на посаді старшого наукового співробітника Центрального державного історичного архіву УРСР; старший інспектор, помічник начальника Архівного управління. З 1980 — в київському архіві КІРС.

1992 — начальник відділу зберігання та обліку Архівного фонду України Головного архівного управління при Кабінеті Міністрів України.

1998 — головний хранитель фондів ЦДАГО України.

Загальний стаж в архівній справі — 44 роки.

З початку 1970-тих років — один із провідних методистів архівної справи України (вершина творчості — «Методика і критерії виявлення і включення унікальних документальних пам'яток Національного архівного фонду України до Державного реєстру національного культурного надбання», 1998). Також вдало поєднував технічну архівну справу із ґрунтовними науковими дослідженнями, зокрема у найскладніших царинах нової української історії. Один із перших упорядників збірки документів про геноцид українського народу 1932–1933 років, яка вийшла ще в часи СРСР (1990). Широкий доступ до внутрішніх документів ЦК КПУ дав змогу історика підготувати таку базу документів, яка через 20 років посприяла судовому процесу проти організаторів геноциду — Сталіна, Постишева, Косіора тощо.

Коло наукових інтересів: проблеми національно-визвольного руху 1920-1950-их років; партизанські об'єднання в період Другої Світової війни; історія УВО, ОУН, УПА; геноцид українського народу 1932–1933; архівна справа української еміграції; українська військова мемуаристика. У цих темах вчений заслужив славу поміркованого дослідника, який підготував найповніші та найдоступніші збірки документів. Винятковим був політичний авторитет історика, адже його думка часом ставала вирішальною у прийнятті державних рішень у профільних історичних питаннях як у часи Президента Леоніда Кучми, так і Президента Віктора Ющенка.

Також «нажив» собі немало неприятелів, спростовуючи пропагандистські міфи про масштаби дій радянських партизанів у Другій світовій війні. Також документально довів факти численних злочинів проти цивільного населення, здійснюваного радянськими партизанами (зокрема, загонами офіцера НКВС Ковпака) на території України.

Інформаційна довідка

Диченко Ігор Сергійович (19 грудня 1946, Київ — 24 травня 2015, Київ) — український мистецтвознавець, художник, колекціонер.

1969 року закінчив Київський художній інститут. Працював викладачем і науковим співробітником у Центральному Державному архіві музею літератури і мистецтва України, Київському хореографічному училищі, Музеї історії Києва.

З 1984 року член НСХУ.

З 1970-х років брав участь у численних виставках і мистецьких акціях. 1992 року заснував Міжнародний благодійний фонд свого імені.

Видав дослідницькі праці про творчість українських художників: Г. Нарбута, К. Піскорського, А. Петрицького, М. Бойчука, В. Седляра, О. Богомазова, К. Малевича, В. Касіяна, В. Пальмова, В. Єрмилова, М. Глуценка, Т. Яблонської, А. Горської, О. Хвостенка-Хвостова тощо.

Ігор Диченко почав збирати твори авангардистів з початку 1960-х років. Зібрання налічує понад 700 картин. Серед зібрання є праці українських авангардистів. Відтак окремі твори з колекції І. Диченка виставлялись у Києві, Нью-Йорку, Токіо, Мюнхені, Вінніпезі, Лондоні, Тулузі, Катовіце, Санкт-Петербурзі, Москві, Одесі.

У 2011-2015 роках колекція перебувала на тимчасовому зберіганні у «Мистецькому арсеналі».

12 жовтня 2015 року удова Диченка Валерія Вірська (Котляр) передала унікальну колекцію свого чоловіка в дар державі і народові України.

Інформаційна довідка

Боріс Тен (справжнє ім'я і прізвище Мико́ла Васи́льович Хомиче́вський, *9 грудня 1897, с. Дермань — †12 березня 1983, Житомир) — поет і перекладач; колишній священик Української автокефальної православної церкви. Член Спілки письменників України (1957). Лауреат премії імені Максима Рильського за досягнення в галузі художнього перекладу (1979), заслужений діяч польської культури (1977). За переклади з Ю. Словацького, А. Міцкевича, Є. Жулавського дістав нагороду Міністерства культури і мистецтва Польщі. Літературний псевдонім походить від стародавньої грецької назви річки Дніпро — Борисфен (Бористен).

Упродовж 1924–1926 років — настоятель Київського Софійського собору, у 1928 році — настоятель храму Петра і Павла на Подолі.

Був другим заступником голови президії Всеукраїнської православної церковної ради, співробітником редакції друкованого органу церкви — щомісячного журналу УАПЦ «Церква і життя» (дозвіл на друк виданий 15 січня 1927 року Народним комісаріатом освіти УСРР; голова редколегії — митрополит Василь (Липківський); надруковано сім чисел журналу), автором багатьох композицій церковного співу.

Разом з іншими священниками та митрополитом Василем (Липківським) підписав відозву, вислану ВПЦР 14 листопада 1924 року до єпископів, священиків та вірних, в якій засуджувався розбрат у церкві. Його несла діяльність інспірованої московською владою Діяльної Церкви Христової Михайла Мороза — агента Державного політичного управління, який тривалий час очолював найвищий церковний орган, був головою ВПЦР, а після відходу з УАПЦ видавав свою церкву за спадкоємицю УАПЦ.

7 серпня 1929 року заарештований. 4 лютого 1930 року засуджений на десять років ув'язнення у виправно-трудових таборах. Покарання відбував на Далекому Сході (передовсім у Владивостоці). Звільнений 1 вересня 1936 року — управлінням таборів у Владивостоці видана довідка про дострокове звільнення за заліком робочих днів.

З 3 грудня 1936 року — завідувач літературної частини Третього київського пересувного театру, у 1937–1941 роках — методист Будинку народної творчості у Калініні в Росії, бо в Україні був «небажаним». З 1938 року заочно навчався у Московському музично-педагогічному інституті.

З початком радянсько-німецької війни 1941–1945 років був мобілізований до лав Червоної армії. На фронті потрапив в оточення та опинився в полоні. Намагався втекти, був перевезений у табір в Німеччині. Звільнений у 1945 році.

У 1945 році повернувся до міста своєї юності та постійно проживав у Житомирі. З 21 грудня 1945 року — завіт Житомирського облмуздрамтеатру. Впродовж 1951–1955 років викладав латинську мову в інституті іноземних мов, а відтак — у Житомирському педінституті імені Івана Франка. Перекладав твори Есхіла, Гете, Міцкевича, Шекспіра, Шіллера, Пушкіна. Упродовж 31 року працював над перекладом «Одіссеї» та «Іліади» Гомера. 1970 року видав книгу сонетів «Зоряні сонети», де зібрана його оригінальна творчість.

Інформаційна довідка

Вітовт Кейстутович, Вітовт Великий (1350 — †27 жовтня 1430) — литовський князь з династії Гедиміновичів; син Кейстута, небіж Ольгерда і двоюрідний брат Ягайла. Як Великий князь Литовський, Руський та Жемайтійський титулував себе з 1395/96 року, дата формального визнання — 1401 — 1430); король гуситів у 1422-1427 роках (обраний на Чаславському сеймі 1422 року).

У 1370-1376 роках брав участь у походах проти Тевтонського ордену, а 1372 року — на Москву. Виступав проти умов Кревської унії 1385 року, боровся за політичну незалежність Великого князівства Литовського від Польського королівства.

Під час Литовсько-руської громадянської війни 1389-1392 років, за підтримки місцевих князів, намагався вибороти політичну незалежність Великого князівства Литовського.

Під час князювання Вітовта значно поширилась українська територіальна колонізація на південь та схід, аж до Чорного моря. Вітовт, виконуючи плани «великого княжіння на всій руській землі», розбудовує на півдні українських земель систему опорних укріплень, закладає фортеці та морські порти у південних степах, ряд військових поселень на Південному Бузі і нижньому Дніпрі; здійснює у 1397-1398 роках два переможних походи проти Золотої Орди.

З 1398 року Литовська держава стала називатися Велике князівство Литовське, Руське і Жемайтійське.

Вів тривалу боротьбу з татарами, намагаючись витіснити їх з українського Причорномор'я. 12 серпня 1399 року литовські війська на чолі з Вітовтом були розбиті татарськими загонами у битві над Ворсклою. Але в 20-х роках 15 століття Вітовт все ж зайняв Поділля і зумів розширити свої володіння до Чорноморського узбережжя. Будував на південних кордонах своєї держави велику систему укріплень.

Однак поразка литовсько-руських військ у битві на річці Ворсклі 1399 року від переважаючих сил золотоординських ханів перекреслила мрії Вітовта про об'єднання в межах литовської державності всієї Русі-України. Після цієї поразки зупинилось становлення самостійної Литовсько-Руської держави, й Вітовт вимушений був йти на зближення з Польщею.

Протягом 1406-1408 років здійснив три походи у Московське князівство. Василь I перестав підтримувати Свидригайла й визнав приналежність до Великого князівства Литовського Смоленської землі та Верховських князівств. Утрський договір 1408 року затвердив панівне положення Великого князівства Литовського у Східній Європі, що дозволило Вітовту посилити свою владу над Псковом та Новгородом і полегшило тривалу боротьбу з Тевтонським орденом на заході.

1410 року Вітовт разом з Ягайлом очолював польсько-білорусько-литовсько-українські війська, які завдали поразки німецьким рицарям у Грюнвальдській битві. Вітовт сприяв розвитку торгівлі, ремесел, запроваджував у містах, в тому числі й в Україні, магдебурзьке право (можливо надав його Києву).

Інформаційна довідка

Шелухін Сергій Пáвлович (*6 жовтня 1864 — † 25 грудня 1938) — український вчений, видатний юрист, історик, дипломат, громадський і політичний діяч, представник народницько-демократичного напрямку української політичної думки міжвоєнного періоду, письменник, педагог, член п'яти наукових товариств.

У 1883 році вступив до університету св. Володимира в Києві для здобуття загальної освіти, де прослухав курси на фізико-математичному факультеті з алгебраїчного аналізу диференціального та інтегрального числення та ін. у професорів Ващенко-Захарченко, Авенаріус, Роммер, Шіллер. У 1885 році перейшов на навчання на юридичний факультет Володимирського (Київського) університету, щоб здобути професію правника.

У 1905 р. він став одним зі співзасновників одеської «Просвіти», де активно працював, часто читав лекції та реферати — переважно з української тематики.

Увійшов в історію українського державотворення як член Центральної Ради, генеральний суддя УНР, міністр судових справ в уряді В.Голубовича, Голова української делегації на мирних переговорах з РРФСР у червні 1918., член української делегації на мирних переговорах у Парижі в 1919 р., виконуючий обов'язки міністра в уряді В.Чехівського тощо.

Інформаційна довідка

Меленський Андрій Іванович (1766, Москва — 1 січня 1833, Київ) — український архітектор російського походження. Перший головний архітектор Києва (з червня 1799 по березень 1829). Учень італійського архітектора Джакомо Кваренгі.

З 1799 року архітектор працював у Києві. Якщо можна так сказати, його творчості «сприяла» пожежа Подолу 1811 року, адже після неї саме він командував планом забудови та власне забудовою Подолу. Протягом 30 років Меленський керував губернською креслярнею, брав участь у складанні генерального плану Києва. 1829 вийшов у відставку. Помер 1 січня 1833, похований на Щекавицькому кладовищі (надгробок було втрачено у 1950-і роки).

Споруди Меленського у Києві:

- Старий театр на Європейській площі (розібраний у 1850-ті роки)
- Контрактовий будинок (1815–1817 рр.)
- Будинок Дворянського зібрання
- Пам'ятник на честь повернення Києву Магдебурзького права
- Церква Миколи Доброго
- Воскресенська церква Флорівського монастиря
- Церква-ротонда на Аскольдовій могилі
- Церква Різдва Христового на Подолі (1810–1814 рр.)
- Будинок Назарія Сухоти на Контрактовій площі, 12 (1804 р.)
- Особняк Стрельбицького на вул. Покровській, 5 (1808 р.)
- Будинок із крамницями на вул. Покровській, 11 (1809 р.)
- Житловий будинок на вул. Хорива, 16 (1813 р.)
- Печерська в'язниця на вул. Євгена Коновальця, 44 (1817-18 рр.)
- Власний житловий будинок на вул. Костянтинівській, 11/13 (1818 р.)
- Відбудова після пожежі 1811 р. будівлі аптеки на вул. Притисько-Микільській, 7 (1818–1820 рр.)
- Особняк на вул. Олександрівській (тепер вул. Михайла Грушевського, 14) (1819 р., ймовірно)
- Новий корпус Київської духовної академії (1826 р.)

Споруди у монастирях:

- Києво-Печерська Лавра:
 - корпус № 52 (1823 р.)
 - корпус № 51 (1824–1825 рр.)
 - корпус № 37 (1829 р.)
- Братський монастир
 - реконструкція настоятельських келій (1821 р.)
 - корпус келій (1823 р.)
- Флорівський монастир
 - 3 корпуси келій (1820-ті рр.)

Будував Гостиний двір (проект Л. Руска).

Інформаційна довідка

Ведель (Ведельський) Артём Лук'янович (*1767, Київ — †14 липня 1808, Київ) — український композитор, диригент, співак, скрипаль.

Народився в сім'ї київського міщанина Лук'яна Власовича й Олени Григорівни Ведельських, імовірно в квітні 1767 року. Садиба родини Ведельських містилася на Подолі у парафії Різдва-Предтечинської (Борисоглібської) церкви. Хата з городом і садком стояла на розі сучасних вулиць Братської та Андріївської. Тут Ведель жив до 1788, з квітня 1792 до весни 1796 та з літа 1798 до серпня 1799. У батьковому домі композитор також закінчив свій життєвий шлях у 1808.

Ведель навчався в Києво-Могилянській академії до 1787, пройшов курс до класу філософії включно, де здобув ґрунтовну гуманітарну й музичну освіту. У Києво-Могилянській академії Ведель почав komponувати свої перші музичні твори, диригував студентським хором та оркестром, виступав як соліст і скрипаль.

Твори Веделя тривалий час були заборонені та поширювалися в рукописах, їх знали й виконували, попри заборону. На сьогодні відомо близько 80 музичних творів. Серед них 31 хоровий концерт, 6 тріо, серед яких «Покаянія отверзи ми двери», 2 літургії Іоана Златоустого, Всеношна та один світський кант.

Інформаційна довідка

Назву вулиці пропонується надати за місцем розташування, від назви урочища Володарка.

Інформаційна довідка

Голоскевич Григорій Костянтинович (* 4 листопада 1884, село Супрунківці, Подільська губернія — † 1935, Тобольськ, РРФСР) — український мовознавець, громадський діяч, член Української Центральної Ради.

Укладач «Правописного словника» (перший найкращий і найповніший орфографічний словник української мови; 40 тисяч слів, 7 видань: 1914—1930; перевидано 1952 в Нью-Йорку). Автор праць з діалектології Поділля.

Голоскевича заарештовано 17 серпня 1929. Вироком особливого складу Верховного суду УРСР від 19 квітня 1930 року за участь у діяльності контрреволюційній організації «Спілка визволення України» засуджено до п'яти років позбавлення волі. Ув'язнення відбував у Ярославській в'язниці, потім вислано в Тобольськ, де загинув за нез'ясованих обставин, за деякими даними — вкоротив собі віку. Реабілітовано 11 серпня 1989 року.

Інформаційна довідка

Феодосій Печерський, (1009 ? — 3 травня 1074) — святий Православної церкви, преподобний, один із основоположників чернецтва на Русі, видатний церковний і політичний діяч другої половини XI ст. Був ігуменом першого руського Києво-Печерського монастиря.

Заснував також печерну обитель Церковщину, що міститься поруч з Проектною вулицею з протилежного боку шосе.

ПРОТОКОЛ № 10
засідання комісії з питань найменувань

Дата проведення: 31 жовтня 2016 року
Місце проведення: вулиця Хрещатик, 36, к. 1017

Присутні: Бондаренко В.В., Резніков О.Ю., Шибанов Я.М., Бенюк Б.М., Березницька Л.І., Бондар Г.В., Бохняк В.Я., Вербич С.О., Кальницький М.Б., Мельник І.В., Подобед П.К., Терес Н.В., Хонда М.П.

Відсутні: Старостенко Г.В., Білокінь С.І., Кармазіна М.С., Криворучко Т.Г., Люта Т.Ю., Тимченко О.В.,

Запрошені: Андріяш Н.О., Бабчій М.М., Годзенко О.Д., Кобелев М.В., Кондратюк А.О., Костик О.Ю., Кузик П.М., Крижанівський В.В., Лупаренко Г.В., Мартиненко-Кушлянський Т.О., Октябрський В.М., Попов І.В., Поправко Я.Ю., Цепун Ю.М., Шахліна Л.Г.

Порядок денний:

- I. Про вшанування пам'яті Героїв Небесної Сотні та загиблих у зоні проведення АТО
- II. Про найменування нових вулиць
- III. Про хід громадського обговорення перейменування вулиць міста Києва
- IV. Про перейменування вулиць міста Києва

I. Про вшанування пам'яті Героїв Небесної Сотні та загиблих у зоні проведення АТО (рекомендувати для винесення на громадське обговорення)

1. **СЛУХАЛИ:** звернення депутата Київської міської ради Бохняка В.Я., ГО «Військово-патріотичне об'єднання учасників АТО «Справедливість» щодо перейменування вулиці Ежена Потье у Шевченківському районі на вулицю Антона Цедіка.

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 13, «проти» - 0, «утримались» - 0.

ВИРІШИЛИ: підтримати перейменування вулиці Ежена Потье у Шевченківському районі на вулицю Антона Цедіка та рекомендувати для винесення на громадське обговорення.

2. **СЛУХАЛИ:** звернення ГО «Родина Героїв «Небесної Сотні» щодо перейменування вулиці Миколи Лебедєва у Дніпровському районі на вулицю Юрія Поправки, Героя Небесної Сотні.

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 13, «проти» - 0, «утримались» - 0.

ВИРІШИЛИ: підтримати перейменування вулиці Миколи Лебедева у Дніпровському районі на вулицю Юрія Поправки та рекомендувати для винесення на громадське обговорення.

3. **СЛУХАЛИ:** звернення Спілки ветеранів АТО Святошинського району м. Києва щодо найменування скверу за адресою вул. Чорнобильська, 4/56 та 12 у Святошинському районі міста Києва «Сквер Пам'яті Святошинців, що загинули в АТО на Сході України».

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 13, «проти» - 0, «утримались» - 0.

ВИРІШИЛИ: підтримати найменування скверу за адресою: вул. Чорнобильська, 4/56 та 12 у Святошинському районі міста Києва «Сквер полеглих за Україну» та рекомендувати для винесення на громадське обговорення.

II. Про найменування нових вулиць

4. **СЛУХАЛИ:** доручення Київського міського голови щодо найменування нових вулиць у селищі Биківня Деснянського району міста Києва:

- Проектна 13063 – вулиця Івана Рогача;

- Проектна 13064 – вулиця Ореста Чемеринського;

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 9, «проти» - 1, «утримались» - 3;

ВИРІШИЛИ: підтримати найменування:

вулиці Проектна 13063 – вулиця Івана Рогача;

вулиці Проектна 13064 – вулиця Ореста Чемеринського

та рекомендувати для винесення на громадське обговорення;

- Проектна 13066 – вулиця Бориса Тена / Михайла Білінського;

- Проектна 13067 – вулиця Василя Біднова;

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 12, «проти» - 0, «утримались» - 1;

ВИРІШИЛИ: підтримати найменування:

вулиці Проектна 13066 – вулиця Михайла Білінського;

вулиці Проектна 13067 – вулиця Василя Біднова;

та рекомендувати для винесення на громадське обговорення;

- Проектна 13065 – вулиця Павла Филиповича;

- Проектна 13069 – вулиця Роберта Конквеста;

- Проектна 13070 – вулиця Родина Вороних;

- Проектна 13072 – вулиця Григорія Косинки;

- Проектна 13073 – вулиця Владлена Кузнецова;

- Проектна 13074 – вулиця Леся Танюка;

- Проектна 13075 – вулиця Євгена Плужника;

- Проектна 13076 – вулиця Дмитра Загула;

- Проектна 13077 – вулиця Іси Мунаєва;

- Проектна 13078 – вулиця Степана Витвицького;

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 13, «проти» - 0, «утримались» - 0;

ВИРШИЛИ: підтримати найменування:

вулиці Проектна 13065 – вулиця Павла Филиповича;

вулиці Проектна 13069 – вулиця Роберта Конквеста;

вулиці Проектна 13070 – вулиця Родини Вороних;

вулиці Проектна 13072 – вулиця Григорія Косинки;

вулиці Проектна 13073 – вулиця Владлена Кузнецова;

вулиці Проектна 13074 – вулиця Леся Танюка;

вулиці Проектна 13075 – вулиця Євгена Плужника;

вулиці Проектна 13076 – вулиця Дмитра Загула;

вулиці Проектна 13077 – вулиця Іси Мунасва;

вулиці Проектна 13078 – вулиця Степана Витвицького;

та рекомендувати для винесення на громадське обговорення.

5. СЛУХАЛИ: звернення Департаменту містобудування та архітектури щодо найменування нових вулиць у Голосіївському районі міста Києва:

- Проектна 12810 – вулиця Назарія Яремчука;

- Проектна 12811 – вулиця Остапа Вересая;

- Проектна 12980 – вулиця Віктора Зарецького;

- Проектна 12981 – вулиця Бориса Матюшенка;

- Проектна 12982 – вулиця Володимира Науменка;

- Проектна 12983 – вулиця Андрія Ніковського;

- Проектна 12984 – вулиця Сергія Остапенка;

- Проектна 12985 – вулиця Олександра Осецького;

- Проектна 12986 – вулиця Миколи Левитського;

- Проектна 12987 – вулиця Валентина Отамановського;

- Проектна 12988 – вулиця Олега Борисова;

- Проектна 12989 – вулиця Миколи Рябовола;

- Проектна 12990 – вулиця Максима Славинського;

- Проектна 12991 – вулиця Михайла Петренка;

- Проектна 12992 – вулиця Олександра Удовиченка;

- Проектна 12993 – вулиця Анатолія Кентія;

- Проектна 12995 – вулиця Бориса Тена;

- Проектна 12997 – вулиця Сергія Шелухіна;

- Проектна 13001 – вулиця Володарська;

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 13, «проти» - 0, «утримались» - 0;

ВИРШИЛИ: підтримати найменування:

вулиці Проектна 12810 – вулиця Назарія Яремчука;

вулиці Проектна 12811 – вулиця Остапа Вересая;

вулиці Проектна 12980 – вулиця Віктора Зарецького;

вулиці Проектна 12981 – вулиця Бориса Матюшенка;

вулиці Проектна 12982 – вулиця Володимира Науменка;

вулиці Проектна 12983 – вулиця Андрія Ніковського;

вулиці Проектна 12984 – вулиця Сергія Остапенка;

вулиці Проектна 12985 – вулиця Олександра Осецького;
вулиці Проектна 12986 – вулиця Миколи Левитського;
вулиці Проектна 12987 – вулиця Валентина Отамановського;
вулиці Проектна 12988 – вулиця Олега Борисова;
вулиці Проектна 12989 – вулиця Миколи Рябовола;
вулиці Проектна 12990 – вулиця Максима Славинського;
вулиці Проектна 12991 – вулиця Михайла Петренка;
вулиці Проектна 12992 – вулиця Олександра Удовиченка;
вулиці Проектна 12993 – вулиця Анатолія Кентія;
вулиці Проектна 12995 – вулиця Бориса Тена;
вулиці Проектна 12997 – вулиця Сергія Шелухіна;
вулиці Проектна 13001 – вулиця Володарська;

та рекомендувати для винесення на громадське обговорення.

- Проектна 13042 – вулиця Григорія Голоскевича;

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 11, «проти» - 0, «утримались» - 2;

ВИРІШИЛИ: підтримати найменування вулиці Проектна 13042 – вулиця Григорія Голоскевича та рекомендувати для винесення на громадське обговорення.

III. Про хід громадського обговорення перейменування вулиць міста Києва

6. СЛУХАЛИ: інформацію директора Департаменту суспільних комунікацій Хонди М.П. щодо результатів громадського обговорення перейменування вулиць, яке тривало з 18 серпня до 18 жовтня 2016 року:

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 13, «проти» - 0, «утримались» - 0;

ВИРІШИЛИ: при визначенні результатів громадського обговорення, на підставі інформації Управління інформаційно-комунікаційних технологій та захисту інформації апарату за підсумками перевірки на предмет втручання у результати громадського обговорення, не враховувати голоси з IP-адрес, з яких подано більше ніж п'ять голосів по кожному проекту; підготувати звернення до Служби безпеки України щодо здійснення спеціальної перевірки на предмет втручання у результати громадського обговорення та вжити відповідних заходів згідно із чинним законодавством України;

- проспекту Героїв Сталінграда в Оболонському районі міста Києва на честь Володимира Івасюка;

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 13, «проти» - 0, «утримались» - 0;

ВИРІШИЛИ: підтримати перейменування проспекту Героїв Сталінграда в Оболонському районі міста Києва на честь Володимира Івасюка та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради;

- вулиці Петровського у Деснянському районі на вулицю Василя Щавинського;

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 13, «проти» - 0, «утримались» - 0;

ВИРІШИЛИ: підтримати перейменування вулиці Петровського у Деснянському районі на вулицю Василя Щавинського та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради;

- вулиці Московської у Печерському районі на вулицю Дмитра Годзенка;

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 11, «проти» - 0, «утримались» - 2;

ВИРІШИЛИ: підтримати перейменування вулиці Московської у Печерському районі на вулицю Дмитра Годзенка та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради.

7. **СЛУХАЛИ:** звернення члена Комісії, депутата Київської міської ради Бохняка В.Я. щодо повернення до розгляду питання про перейменування проспекту Генерала Ватутіна у Деснянському та Дніпровському районах на проспект Романа Шухевича та вулиці Ванди Василевської у Шевченківському районі на вулицю Всеволода Змієнка.

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 13, «проти» - 0, «утримались» - 0.

ВИРІШИЛИ: підготувати звернення від Комісії до Київського міського голови Кличка В.В. та заступника міського голови – секретаря Київської міської ради Прокопів В.В. щодо повернення до розгляду питання про перейменування проспекту Генерала Ватутіна у Деснянському та Дніпровському районах на проспект Романа Шухевича та вулиці Ванди Василевської у Шевченківському районі на вулицю Всеволода Змієнка.

IV. Про перейменування вулиць міста Києва

8. **СЛУХАЛИ:** звернення депутата Київської міської ради Бенюка Б.М. щодо повернення проспекту Перемоги історичної назви Брест-Литовський проспект.

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 12, «проти» - 0, «утримались» - 1.

ВИРІШИЛИ: підтримати перейменування проспекту Перемоги на Брест-Литовський проспект та рекомендувати для винесення на громадське обговорення.

9. **СЛУХАЛИ:** звернення Шевченківської районної в місті Києві державної адміністрації щодо перейменування частини вулиці Молдавської, яка прилягає до вулиці Олександра Довженка, у Шевченківському районі на вулицю Героїв пожежних.

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 13, «проти» - 0, «утримались» - 0.

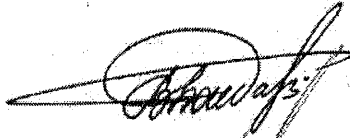
ВИРІШИЛИ: підтримати перейменування частини вулиці Молдавської, яка прилягає до вулиці Олександра Довженка, у Шевченківському районі на вулицю Героїв-вогнеборців та рекомендувати для винесення на громадське обговорення.

10. СЛУХАЛИ: звернення Державного політехнічного музею НТУУ «КПІ» та ГО соціального захисту «Клуб корінних киян Вічність» щодо перейменування вулиці Аляб'єва (або вулиці Заводської, або вулиці Електриків чи провулку Електриків) на вулицю Конструктора Байбакова.

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 4, «проти» - 4, «утримались» - 5.

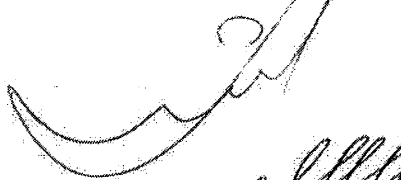
ВИРІШИЛИ: оскільки пропозиція про перейменування не підтримана 2/3 присутніх членів комісії, не підтримати перейменування вулиці Аляб'єва (або вулиці Заводської, або вулиці Електриків чи провулку Електриків) на вулицю Конструктора Байбакова.

Співголова комісії

В. Бондаренко

Співголова комісії

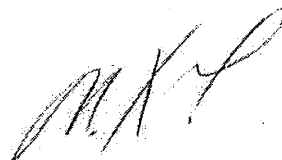

О. Резніков

Секретар комісії

Я. Шибанов

ПРОТОКОЛ № 1
засідання комісії з питань найменувань

Дата проведення: 10 лютого 2017 року
Місце проведення: вулиця Хрещатик, 36, к.514

Присутні: Резніков О.Ю., Бондаренко В.В., Шибанов Я.М., Березницька Л.І., Бондар Г.В., Бохняк В.Я., Вербич С.О., Демська О.М., Збанацький А.Г., Кальницький М.Б., Мартиненко-Кушлянский Т.О., Мельник І.В., Подобед П.К., Терес Н.В., Хонда М.П.

Відсутні: Старостенко Г.В., Бенюк Б.М., Білокінь С.І., Криворучко Т.Г., Тимченко О.В.

Запрошені: Андріяш Н.О., Веремій К.А., Вислоух А.В., Гамарник Р.Р., Забаштанський Д., Зінченко В., Кириш С.Ю., Кобелев М.В., Кондратюк А.О., Кутняк С.В., Лапицький Г.І., Монастирський А.І., Мусаєва-Боровик С., Найем М., Негрич М.М., Прокопів В.В., Червінський Д.П.

Порядок денний:

- I. Про присвоєння імен фізичних осіб об'єктам міського підпорядкування
- II. Про результати громадського обговорення.
- III. Уточнення назв вулиць та провулків
- IV. Різне

I. Про присвоєння імен фізичних осіб об'єктам міського підпорядкування

1. **СЛУХАЛИ:** звернення заступника міського голови – секретаря Київської міської ради В. Прокопіва щодо перейменування вулиці Ванди Василевської на вулицю Богдана Гаврилишина.

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 12, «проти» - 0, «утримались» - 0, не голосували - 3.

ВИРІШИЛИ: підтримати перейменування вулиці Ванди Василевської на вулицю Богдана Гаврилишина та рекомендувати для винесення на громадське обговорення.

2. СЛУХАЛИ: звернення посольства Республіки Болгарія в Україні щодо перейменування скверу на площі Червона Пресня у Подільському районі на честь Дімітра Пешева.

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 13, «проти» - 0, «утримались» - 0, не голосували - 2.

ВИРІШИЛИ: доопрацювати питання, запропонувати Посольству Республіки Болгарія в Україні розглянути інші варіанти скверів, яким може бути присвоєно ім'я Дімітра Пешева.

3. СЛУХАЛИ: звернення народного депутата України І. Герашенко щодо присвоєння середній загальноосвітньої школі № 270 імені Героя Небесної Сотні Веремія В. В.

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 2, «проти» - 4, «утримались» - 7, не голосували - 2.

ВИРІШИЛИ: оскільки пропозиція про перейменування не підтримана 2/3 присутніх членів комісії, не підтримати присвоєння середній загальноосвітньої школі № 270 імені Героя Небесної Сотні Веремія В. В.

4. СЛУХАЛИ: звернення голови Комітету Верховної Ради України з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму А. Палатного щодо перейменування вулиці Тверської на вулицю Леха Качинського.

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 15, «проти» - 0, «утримались» - 0.

ВИРІШИЛИ: перенести розгляд питання.

5. СЛУХАЛИ: звернення депутата Київської міської ради Ю. Вахеля щодо перейменування скверу імені Чкалова у Шевченківському районі на сквер імені Павла Шеремета.

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 9, «проти» - 2, «утримались» - 3, не голосували - 1.

ВИРІШИЛИ: підтримати перейменування скверу імені Чкалова у Шевченківському районі на сквер імені Павла Шеремета та рекомендувати для винесення на громадське обговорення.

6. СЛУХАЛИ: звернення депутата Київської міської ради К. Богатова щодо перейменування станції метрополітену «Петрівка» на станцію «Почайна».

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 13, «проти» - 0, «утримались» - 2.

ВИРІШИЛИ: підтримати перейменування станції метрополітену «Петрівка» на станцію «Почайна» та рекомендувати для винесення на громадське обговорення.

7. СЛУХАЛИ: звернення депутата Київської міської ради С. Кутняка щодо перейменування скверу за адресою: вул. Січових Стрільців, 86 (сквер імені Косіора) у Шевченківському районі на сквер імені Петра Болбочана.

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 11, «проти» - 0, «утримались» - 2, не голосували - 2.

ВИРІШИЛИ: підтримати перейменування скверу за адресою: вул. Січових Стрільців, 86 (сквер імені Косіора) у Шевченківському районі на сквер імені Петра Болбочана та рекомендувати для винесення на громадське обговорення.

8. **СЛУХАЛИ:** звернення (повторне) депутата Київської міської ради М. Негрича щодо перейменування вулиці Людмили Проценко на провулок Крутий.

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 0, «проти» - 9, «утримались» - 4, не голосували - 2.

ВИРІШИЛИ: оскільки пропозиція про перейменування не підтримана 2/3 присутніх членів комісії, не підтримати перейменування вулиці Людмили Проценко на провулок Крутий.

II. Про результати громадського обговорення.

9. **СЛУХАЛИ:** інформацію Департаменту суспільних комунікацій щодо результатів громадського обговорення найменування нових вулиць у Деснянському районі, яке тривало з 17 листопада 2016 року до 17 січня 2017 року.

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 11, «проти» - 0, «утримались» - 1, не голосували - 3.

ВИРІШИЛИ: враховуючи результати громадського обговорення, підтримати найменування нових вулиць у Деснянському районі:

Проектна 13063 – вулиця Івана Рогача;

Проектна 13064 – вулиця Ореста Чемеринського

Проектна 13066 – вулиця Михайла Білинського;

Проектна 13067 – вулиця Василя Біднова;

Проектна 13065 – вулиця Павла Филиповича;

Проектна 13069 – вулиця Роберта Конквеста;

Проектна 13070 – вулиця Родини Вороних;

Проектна 13071 - вулиця Ярослави Стецько;

Проектна 13072 – вулиця Григорія Косинки;

Проектна 13073 – вулиця Владлена Кузнецова;

Проектна 13074 – вулиця Леся Танюка;

Проектна 13075 – вулиця Євгена Плужника;

Проектна 13076 – вулиця Дмитра Загула;

Проектна 13077 – вулиця Іси Мунаєва;

Проектна 13078 – вулиця Степана Витвицького;

та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради.

10. СЛУХАЛИ: інформацію Департаменту суспільних комунікацій щодо результатів громадського обговорення найменування нових вулиць у Голосіївському районі, яке тривало з 18 листопада 2016 року до 18 січня 2017 року.

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 11, «проти» - 0, «утримались» - 1, не голосували - 3.

ВИРІШИЛИ: враховуючи результати громадського обговорення, підтримати найменування нових вулиць у Голосіївському районі:

- Проектна 12810 – вулиця Назарія Яремчука;
- Проектна 12811 – вулиця Остапа Вересая;
- Проектна 12980 – вулиця Віктора Зарецького;
- Проектна 12981 – вулиця Бориса Матюшенка;
- Проектна 12982 – вулиця Володимира Науменка;
- Проектна 12983 – вулиця Андрія Ніковського;
- Проектна 12984 – вулиця Сергія Остапенка;
- Проектна 12985 – вулиця Олександра Осецького;
- Проектна 12986 – вулиця Миколи Левитського;
- Проектна 12987 – вулиця Валентина Отамановського;
- Проектна 12989 – вулиця Миколи Рябовола;
- Проектна 12990 – вулиця Максима Славинського;
- Проектна 12991 – вулиця Михайла Петренка;
- Проектна 12992 – вулиця Олександра Удовиченка;
- Проектна 12993 – вулиця Анатолія Кентія;
- Проектна 12994 - вулиця Ігоря Диченка;
- Проектна 12995 – вулиця Бориса Тена;
- Проектна 12996 - вулиця Князя Вітовта;
- Проектна 12997 – вулиця Сергія Шелухіна;
- Проектна 12999 - вулиця Андрія Меленського;
- Проектна 13000 - вулиця Артемія Веделя;
- Проектна 13001 – вулиця Володарська;
- Проектна 13042 – вулиця Григорія Голоскевича;
- Проектна 13043 - вулиця Феодосія Печерського;

та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради;

враховуючи результати громадського обговорення, доопрацювати питання найменування вулиці Проектна 12988, членам комісії до 17 лютого 2017 року подати нові пропозиції для найменування вулиці з метою їх розгляду на наступному засіданні.

11. СЛУХАЛИ: інформацію щодо результатів громадських обговорень щодо присвоєння навчально-виховному комплексу № 176 імені Мігеля Сервантеса, а також присвоєння дитячій музичній школі № 26 імені Оксани Холодної.

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 12, «проти» - 0, «утримались» - 0, не голосували - 3.

ВИРІШИЛИ: враховуючи результати громадського обговорення, підтримати присвоєння навчально-виховному комплексу № 176 імені Мігеля Сервантеса, а також присвоєння дитячій музичній школі № 26 імені Оксани Холодної, та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради.

12. **СЛУХАЛИ:** інформацію Департаменту суспільних комунікацій щодо результатів громадського обговорення перейменування вулиць, яке тривало з 16 листопада 2016 року до 16 січня 2017 року:

- перейменування вулиці Дніпродзержинської у Дарницькому районі на вулицю Кам'янську

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 12, «проти» - 0, «утримались» - 0, не голосували - 3

ВИРІШИЛИ: враховуючи результати громадського обговорення, підтримати перейменування вулиці Дніпродзержинської у Дарницькому районі на вулицю Кам'янську та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради;

- перейменування вулиці Дніпропетровської у Солом'янському районі на вулицю Новокодацьку

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 12, «проти» - 0, «утримались» - 0, не голосували - 3

ВИРІШИЛИ: враховуючи результати громадського обговорення, підтримати перейменування вулиці Дніпропетровської у Солом'янському районі на вулицю Новокодацьку та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради;

- перейменування вулиці Ярослава Галана у Солом'янському районі на вулицю Августина Волошина

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 12, «проти» - 0, «утримались» - 0, не голосували - 3

ВИРІШИЛИ: враховуючи результати громадського обговорення, підтримати перейменування вулиці Ярослава Галана у Солом'янському районі на вулицю Августина Волошина та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради;

- перейменування провулку Горького у Голосіївському районі на провулок Бориса Шахліна

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 12, «проти» - 0, «утримались» - 0, не голосували - 3

ВИРІШИЛИ: враховуючи результати громадського обговорення, підтримати перейменування провулку Горького у Голосіївському районі на провулок Бориса Шахліна та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради;

- перейменування Дніпропетровського шосе у Голосіївському районі на Дніпровське шосе

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 12, «проти» - 0, «утримались» - 0, не голосували - 3

ВИРІШИЛИ: враховуючи результати громадського обговорення, підтримати перейменування Дніпропетровського шосе у Голосіївському районі на Дніпровське шосе та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради;

- перейменування Інтернаціональної площі на площу Валерія Марченка

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 11, «проти» - 1, «утримались» - 0, не голосували - 3

ВИРІШИЛИ: враховуючи результати громадського обговорення, підтримати перейменування Інтернаціональної площі на площу Валерія Марченка та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради;

- перейменування вулиці Кіровоградської у Голосіївському та Солом'янському районах на вулицю Аманда Струве

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 12, «проти» - 0, «утримались» - 0, не голосували - 3

ВИРІШИЛИ: враховуючи пропозицію органу самоорганізації населення «Комітет мікрорайону «Совки», ініціативної групи «Мікрорайон «Монтажник» та Комплексної дитячо-юнацької спортивної школи № 15, винести на громадське обговорення пропозицію про перейменування вулиці Кіровоградської у Голосіївському та Солом'янському районах на вулицю Володимира Брожка, членам комісії внести на наступне засідання пропозиції про увічнення пам'яті про Аманда Струве у київській топоніміці;

- перейменування вулиці Красноводської у Подільському районі на вулицю Хотинську

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 12, «проти» - 0, «утримались» - 0, не голосували - 3

ВИРІШИЛИ: враховуючи результати громадського обговорення, підтримати перейменування вулиці Красноводської у Подільському районі на вулицю Хотинську та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради;

- перейменування вулиці Краснодонської у Солом'янському районі на вулицю Кучмин Яр

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 12, «проти» - 0, «утримались» - 0, не голосували - 3

ВИРІШИЛИ: враховуючи результати громадського обговорення, підтримати перейменування вулиці Краснодонської у Солом'янському районі на вулицю Кучмин Яр та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради;

- перейменування провулку Краснодонського у Солом'янському районі на провулок Кучмин Яр

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 12, «проти» - 0, «утримались» - 0, не голосували - 3

ВИРІШИЛИ: враховуючи результати громадського обговорення, підтримати перейменування провулку Краснодонського у Солом'янському

районі на провулок Кучмин Яр та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради;

- перейменування вулиці Миколи Лебедева у Дніпровському районі на вулицю Юрія Поправки

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 11, «проти» - 0, «утримались» - 1, не голосували - 3

ВИРШИЛИ: враховуючи результати громадського обговорення, підтримати перейменування вулиці Миколи Лебедева у Дніпровському районі на вулицю Юрія Поправки та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради;

- перейменування вулиці Лебедева-Кумача у Солом'янському районі на вулицю Миколи Голего

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 12, «проти» - 0, «утримались» - 0, не голосували - 3

ВИРШИЛИ: враховуючи результати громадського обговорення, підтримати перейменування вулиці Лебедева-Кумача у Солом'янському районі на вулицю Миколи Голего та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради;

- перейменування вулиці Льва Толстого у Голосіївському, Солом'янському та Шевченківському районах на вулицю Євгена Чикаленка

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 12, «проти» - 0, «утримались» - 0, не голосували - 3

ВИРШИЛИ: враховуючи результати громадського обговорення, винести на повторне громадське обговорення питання перейменування вулиці Льва Толстого у Голосіївському, Солом'янському та Шевченківському районах на вулицю Євгена Чикаленка;

- перейменування частини вулиці Молдавської, яка прилягає до вулиці Олександра Довженка, у Шевченківському районі на вулицю Героїв-вогнеборців

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 11, «проти» - 0, «утримались» - 0, не голосували - 4

ВИРШИЛИ: враховуючи результати громадського обговорення, підтримати перейменування частини вулиці Молдавської, яка прилягає до вулиці Олександра Довженка, у Шевченківському районі на вулицю Героїв-вогнеборців та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради;

- перейменування вулиці Єжена Потье у Шевченківському районі на вулицю Антона Цедика

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 11, «проти» - 0, «утримались» - 0, не голосували - 4

ВИРШИЛИ: враховуючи результати громадського обговорення, підтримати перейменування вулиці Єжена Потье у Шевченківському районі на вулицю Антона Цедика та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради;

- перейменування вулиці Соціалістичної у Солом'янському районі на вулицю Левка Мацієвича

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 10, «проти» - 0, «утримались» - 1, не голосували - 4

ВИРІШИЛИ: враховуючи результати громадського обговорення, підтримати перейменування вулиці Соціалістичної у Солом'янському районі на вулицю Левка Мацієвича та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради;

- перейменування вулиці Тимофія Шамрила у Шевченківському районі міста Києва на вулицю Парково-Сирецьку

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 11, «проти» - 0, «утримались» - 0, не голосували - 4

ВИРІШИЛИ: враховуючи результати громадського обговорення, підтримати перейменування вулиці Тимофія Шамрила у Шевченківському районі міста Києва на вулицю Парково-Сирецьку та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради;

- перейменування проспекту Перемоги на Брест-Литовський проспект

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 10, «проти» - 0, «утримались» - 2, не голосували - 3

ВИРІШИЛИ: враховуючи результати громадського обговорення, підтримати перейменування проспекту Перемоги на Брест-Литовський проспект та рекомендувати Київському міському голові внести відповідне подання до Київської міської ради.

III. Уточнення назв вулиць та провулків

13. СЛУХАЛИ: Звернення гр. Кобелева М. В. щодо уточнення назв вулиць (приведення назв відповідно до вимог українського правопису):

- Овразний провулок – Яровий провулок (Солом'янський р-н);
- Огуречна вулиця – Огіркова вулиця (Подільський р-н);
- Охотська вулиця – Мисливська вулиця (Голосіївський р-н);
- Охотський провулок – Мисливський провулок (Голосіївський р-н);
- Лагерна вулиця – Табірна вулиця (Шевченківський р-н);
- Кріпосний провулок – Фортчний провулок (Печерський р-н);
- Молдавська вулиця – Молдовська вулиця (Шевченківський р-н);
- Іпсилантієвський провулок – Іпсилантіївський провулок (Печерський р-н);
- Бутишев провулок – Бутишів провулок або провулок Бутишева (Печерський р-н);
- Микільський провулок – Микільський провулок (Печерський р-н);

- Стрілкова вулиця – вулиця Бахмутська (Голосіївський р-н) (перейменування, рекомендувати для винесення на громадське обговорення).

ГОЛОСУВАЛИ: «за» - 11, «проти» - 0, «утримались» - 0, не голосували - 4.

ВИРІШИЛИ: підтримати уточнення (приведення назв у відповідність до вимог українського правопису) назв таких вулиць і провулків:

- Овразний провулок – Яровий провулок (Солом'янський р-н);
- Огуречна вулиця – Огіркова вулиця (Подільський р-н);
- Охотська вулиця – Мисливська вулиця (Голосіївський р-н);
- Охотський провулок – Мисливський провулок (Голосіївський р-н);
- Лагерна вулиця – Табірна вулиця (Шевченківський р-н);
- Молдавська вулиця – Молдовська вулиця (Шевченківський р-н);
- Іпсилантієвський провулок – Іпсилантіївський провулок (Печерський р-н);
- Бутишев провулок – Бутишів провулок або провулок Бутишева (Печерський р-н);
- Микільський провулок – Микільський провулок (Печерський р-н)

та рекомендувати для внесення до Київської міської ради відповідного проекту рішення;

перенести на наступне засідання комісії розгляд питань про уточнення назви Крігосного провулку (Печерський р-н) та вулиці Стрілкової (Голосіївський р-н).

IV. Різне

14. Перенести на наступне засідання комісії розгляд питань про перейменування вулиць міста Києва, а саме:

- звернення Педагогічного музею України стосовно перейменування провулку Панфіловців у Печерському районі на честь Йова Борецького.

- звернення гр. Мартиненка-Кушляньського Т. О. щодо повернення вулиці Седовців історичної назви Омелютинська, а також перейменування вулиці Анрі Барбюса на честь Василя Тютюнника.

- звернення громадської організації «Товариство сприяння Збройним Силам України та військово-морському флоту «Цивільний корпус «Азов» щодо перейменування вулиці Миколи Матєюка у Деснянському районі на честь Василя Іваниса.

15. Департаменту суспільних комунікацій виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) під час інформування заявників звертати їх увагу на вимоги пункту 7 розділу I Порядку найменування об'єктів міського підпорядкування, присвоєння

юридичним особам та об'єктам міського підпорядкування імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій у місті Києві, затвердженого рішенням Київської міської ради від 13 листопада 2013 року № 432/9920, визначено виняткові випадки, у яких здійснюється зміна назви (перейменування) об'єктів міського підпорядкування.

16. Департаменту суспільних комунікацій виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) підготувати проект звернення до правоохоронних органів та Служби безпеки України щодо здійснення спеціальної перевірки на предмет втручання у результати громадського обговорення та вжиття відповідних заходів згідно із чинним законодавством України.

17. Членам комісії надати пропозиції щодо можливих змін до Порядку найменування об'єктів міського підпорядкування, присвоєння юридичним особам та об'єктам міського підпорядкування імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій у місті Києві, затвердженого рішенням Київської міської ради від 13 листопада 2013 року № 432/9920, та Порядку проведення у місті Києві громадського обговорення під час розгляду питань про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій, затвердженого розпорядженням Київського міського голови від 19.08.2014 № 175.

Співголова комісії

О.Резніков

Співголова комісії

В.Бондаренко

Секретар комісії

Я.Шибанов

В.Х.Р.

**Заступник міського голови –
секретар Київської міської ради**

Березнікову О.І.
Мусі В.В.
Слончаку В.В.

Прошу розглянути проект рішення від 07.04.2017
№08/231 – 954/ПР в установленому порядку.

Дутці Л.Я.

Для контролю за проходженням та тиражування.

Резнікову О.Ю. - до відома
Старостенко Г.В. – до відома
Чернишовій М.Ю.
Юнаковій С.М.

В.ПРОКОПІВ

“07” квітня 2017 року
№ 08/231 – 954/ПР

08/231-954/MP
04.04.2017

АПАРАТ

**ВИКОНАВЧОГО ОРГАНУ КИЇВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ
(КИЇВСЬКОЇ МІСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ)**

вул. Хрещатик, 36, м. Київ, 01044; приймальня (044) 202 77 76; 202 75 06; факс 202 76 41

E-mail: kmda@kma.gov.ua Код ЄДРПОУ 37853361

E-mail для електронних звернень громадян: zvernenn@kma.gov.ua

05.04.2017 № 009-92р

на № _____ від _____

Київська міська рада

СУПРОВІДНИЙ ЛИСТ

Відповідно до статей 26, 29 Регламенту Київської міської ради, затвердженого рішенням Київської міської ради від 07 липня 2016 року № 579/579, глави 3 розділу VIII Регламенту виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації), затвердженого розпорядженням виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) від 08 жовтня 2013 року № 1810 за поданням виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) направляю проект рішення Київської міської ради «Про найменування нових вулиць у Голосіївському районі міста Києва».

У відповідності до пункту 3.4 глави 3 розділу VIII Регламенту виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації), затвердженого розпорядженням виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) від 08 жовтня 2013 року № 1810 інформую, що відповідальним за представлення та супроводження проекту рішення на всіх стадіях розгляду є заступник голови Київської міської державної адміністрації Резніков Олексій Юрійович (тел. 202-77-17).

Додатки:

- проект рішення Київради на 2 арк.;
- додаток до рішення Київської міської ради на 2 арк.;
- пояснювальна записка на 2 арк.;
- додаткові матеріали на 49 арк.;
- електронна версія зазначеного.

Керівник апарату

В. Бондаренко

011138